

MOTIV

Jonathan Kellerman

MOTIV

Jonathan Kellerman

2015

Copyright © 2015 by Jonathan Kellerman
Translation © 2015 by Zuzana Pernicová
Cover design © 2015 by DOMINO

Veškerá práva vyhrazena. Žádná část tohoto díla nesmí být reprodukována ani elektronicky přenášena či šířena bez předchozího písemného souhlasu majitele autorských práv.

Z anglického originálu MOTIVE,
vydaného nakladatelstvím Ballantine Books, New York 2015,
přeložila Zuzana Pernicová
Jazyková redaktorka: Hana Pernicová
Korektura: Milena Nečadová
Sazba písmem Minion Pro: Rajka Marišinská a Jiří Ryška
Obálka: Radek Urbiš
Vydání druhé, v elektronické verzi první
Vydalo nakladatelství DOMINO, Na Hradbách 3, Ostrava 1,
v říjnu 2015

ISBN 978-80-7498-097-8

Pro Faye – samozřejmě

1

Můj nejlepší kamarád, detektiv z oddělení vražd, odmítá spočítat, kolik vražd už vyšetřoval; tvrdí, že v nostalgii se utápějí jen životní ztroskotanci. Já to odhaduju tak na tři stovky.

Většinou jde o nechutnou směsici tragiky a všednosti.

Dva opilci ze sebe vymlátí duši za vydatného povzbuzování podobně nametených svědků.

Neuvážené bodnutí nožem nebo výstřel z pistole udělá tečku za domácí rozepří.

Gangsteři, někteří ještě úplní holobrádci, se ohánějí zbraněmi od titěrných dvaadvacítek až po vojenské útočné pušky a pálí hlava nehlava z okének otlučeného vozu.

To jen ty „zvláštní“ případy přivedou Mila na můj práh.

Vražda Katherine Hennepinové by mezi ně rozhodně patřila, ale Milo se mi o ní vůbec nezmínil. A teď stál v devět ráno v mém obýváku, na sobě větrovku barvy prachu a hnědé polyesterové kalhoty patřící do jiné éry, a v masité tlapě třimal olivově zelený kufřík. S bledou poďobanou tváří,

vystouplým pupkem a zplihlými vlasy přímo volajícími po ostríhání se schlíple hrbil jako nosorožec, který právě prohrál souboj s alfa samcem.

„Nazdar, doktore,“ zavrčel. Titulem mě oslovuje, když je v dobrém rozmaru nebo v depresi. Což pokryje docela dost času.

„Dobré ráno,“ pozdravil jsem ho.

„Ráno je, ale jestli dobrý, to teda nevím.“ Odplahočil se kolem mě do kuchyně. „Promiň.“

„Co?“

„Že se ti chystám nabídnout půllitr teplého zvětralého piva.“ Těsně před ledničkou se zarazil, svezl se na židli, zamnul si obličej, stiskl zuby a sáhl po sponě zeleného kufříku. Celou dobu se vyhýbal očnímu kontaktu. Vytáhl z kufříku modré desky, jakých jsem už viděl nespočet.

Vyšetřovací spis na jméno *Hennepinová, K. B.* založil už před dvěma měsíci.

„No jo, no,“ zabručel s odvráceným pohledem. „Nechtěl jsem tě zbytečně otravovat, protože se to zdálo jasný jako fac-ka. Nenech si ode mě radit při investování.“

Vyčkával, a tak jsem se pustil do čtení.

Katherine Belle Hennepinovou, třiatřicetiletou účetní zaměstnanou v rodinné firmě ze Sherman Oaks, našli uskrčenou a ubodanou v ložnici jejího bytu v Západním L. A. Ze zvětšeniny fotografie do řidičského průkazu hleděla žena s jemnou úzkou tváří, světlehnědými vlasy po ramena, příjemným úsměvem a pihami, kterým dal fotoaparát úředníků z oddělení motorových vozidel obzvlášť vyniknout. Má v očích smutek, blesklo mi hlavou, ale možná už jsem byl předpojatý.

Věděl jsem, proč mi Milo tuhle fotku předhodil – chtěl, abych v oběti viděl lidskou bytost.

A chtěl to připomenout i sám sobě.

Zrůžovělá kůže a drobné krvavé tečky kolem strangulační rýhy, stejně jako skutečnost, že kolem bylo mnohem míň krve, než by člověk čekal u šestatřiceti bodných ran, nasvědčovaly tomu, že vrah oběť napřed uškrtil a teprve potom se chopil nože.

Soudě podle několika kapek krve a pošlapaného koberce začalo vražedné řádění v předsíni, kousek od kuchyňských dveří. Pak vrah odvedl Katherine Hennepinovou do ložnice. Položil ji na záda na její dvojpostel, hlavou na polštář. Našli ji přikrytou od hlavy k patě dekou, kterou vytáhl ze skříně.

Naaranžoval ji s rukama nataženýma podél těla a nohama těsně u sebe – do polohy, která vyvolává dojem pokojného spočinutí, pokud si člověk odmyslí všechnu tu krev. Nic nenasvědčovalo sexuálnímu motivu a pitva potvrdila, že ke znásilnění nedošlo. Milo a detektiv první třídy Sean Binchy byt důkladně prohledali, ale neobjevili žádné stopy vloupání.

V kuchyni chyběl v držáku s kvalitními řeznickými noži německé výroby ten největší. Svými rozměry odpovídal koronerovu popisu vražedné zbraně. Nenašel se ani v bytě, ani v okolních popelnících. A žádné výsledky nepřineslo ani důkladné prohledání poklidné středostavovské čtvrti, ve které oběť dva roky bydlela.

V bytě se nevyskytovaly otisky prstů ani krev patřící komukoli jinému než oběti. To bylo zklamání; vrahům s nožem, zvláště těm, kteří to s počtem ran přeženou, často uklouzne

ruka po rukojeti zbrocené krví a říznou se. Přestože tenhle přímo běsnil, zřejmě se mu to nestalo.

Nalistoval jsem další fotografie.

V jídelním koutě v kuchyni stál stůl prostřený pro dva: dvě misky hlávkového salátu, u kterého pozdější rozbor odhalil, že byl s octem a olivovým olejem, dva talíře s grilovanými filety z lososa, rýžový pilaf, zelené fazolky. Napravo od drobné květinové instalace uprostřed stolu stála otevřená láhev vína Pinot Noir. Ve dvou skleničkách ho bylo v každé nalito deci a půl.

Všechno na místě činu – to, že nedošlo k vloupání, krádeži ani znásilnění, že vrah oběť po smrti brutálně zřídil a pak zakryl, že sáhl po zbrani, která se mu zrovna naskytla – naznačovalo, že se vrah s obětí dobře znal a že ho poháněl vztek o síle atomové bomby.

Milo vyzpovídal Katherininy zaměstnavatele Maureen a Ralpha Grossovy, dvojici osmdesátiletých účetních, a dozvěděl se od nich, že Katherine měla bouřlivý vztah s kuchařem jménem Darius Kleffer.

S člověkem, který se umí ohánět nožem přímo excelentně. Četl jsem dál.

Grossovi popisovali Katherine jako „moc milou“, „hodnou“ a „plachou“. Daria Kleffera označil Ralph Gross za „příšerného cvoka“ a jeho manželka s tím hodnocením souhlasila. Katherinin bývalý přítel prý dvakrát „vtrhl“ k nim do kanceláře a „neurvale se na chudinku Katherine obořil“. Poprvé Grossovy poslechl, když mu poručili, ať si dá odchod. Podruhé ne, a dál do Katherine hučel a pokoušel se ji přesvědčit, ať se k němu vrátí. Grossovi zavolali na policii, ale „ten šílenec“ zmizel ještě před příjezdem hlídkového vozu.

Vyšetřování odhalilo, že Kleffera v minulosti dvakrát zatkli za napadení spolupijanů v hollywoodských klubech. V obou případech bylo obvinění nakonec staženo. Klefferova výbušná povaha, povolání kuchaře, který by hravě připravil večeři pro dva, i skutečnost, že bydlel poblíž, v Severním Hollywoodu, se zdály jako jednoznačná vodítka. Chápal jsem, proč Milo věřil, že případ snadno uzavře.

Vypravil se ke Klefferovi domů a zjistil, že ten se už před třemi měsíci odstěhoval a nenechal adresu, kam mu mají přeposílat poštu. Když Milo ani po týdnu intenzivního pátrání nezjistil, kam se poděl, byl si čím dál jistější, že pátrá po tom pravém.

Zdálo se to jasné jako facka.

Dokud se neukázalo, že to tak jasné není.

Vstal jsem a nalil si třetí hrnek kafe. První dva jsem vypil v půl sedmé ráno s Robin, než se i se psem odebrala do dílny, aby tam pokračovala ve výrobě kytary. Nabídl jsem kafe Milovi.

„Ne, díky.“

„Že by ses dal na odříkání?“

„Katolíci to mají v genech,“ opáčil. „Musejí se o pokání aspoň pokoušet.“

„A jakého strašného hříchu ses dopustil?“

„Nezdaru.“

„Já bych v případě Hennepinové dospěl ke stejnému závěru,“ ujistil jsem ho.

„Možná.“

„Zpracovávám fakta podobně jako ty.“

Mlčel.

„Klidně se oddávej sebedemrskáčství, ale Kleffer se jako pachatel jevil přímo dokonale,“ dodal jsem.

„Přinejmenším nějakou dobu.“

Ukázal jsem na složku. „Nenašel jsem tam, proč jsi ho zavrhl.“

„Ještě jsem nevyřídil papírování,“ řekl Milo. Jeho úsměv byl žalostnější než pláč. „Ale shrnu ti to. Zpověď je dobrá pro duši a tak dále. Hledal jsem ho všude možně, a pořád nic, až na mě jeho jméno vyskočilo v Googlu. Účinkoval v televizi, v pilotním díle k soutěžnímu pořadu, který se nakonec vůbec nevysílal. Jmenovalo se to *Megakuchař* a Kleffer patřil do týmu nějakého čínského génia s michelinskou hvězdou. Natáčelo se na Manhattanu a Kleffer se už pár měsíců předem přestěhoval do New Yorku. Aerolinky nemají záznam, že by odtamtud odletěl, do půjčovny aut taky nešel. Pochopitelně si mohl půjčit auták od kamaráda, ale nenašel jsem žádný důkaz. Taky mohl odjet vlakem a zaplatit za lístek hotově, jenže v průběhu pěti dní před vraždou a tří dnů po ní byl prokazatelně v New Yorku a účastnil se natáčení. Přespával v hotelu, kde produkce soutěžící ubytovala. Měl tři spolubydlící, kterým sice lezl krkem, ale potvrdili, že tam byl. A totěz jsem si vyslechl od tvůrců toho pořadu a od všech ostatních, se kterými jsem mluvil. Ten chlap má celou armádu lidí, co mu potvrdili alibi.“

„Mluvil jsi i přímo s Klefferem?“ zeptal jsem se.

„Chtěl jsem, ale nezastihl jsem ho a nezavolal mi zpátky. Víím, že je to divný – zmasakrujou mu holku a jeho to nezajímá. Ale jestli tě nenapadá, jak vyvrátit fyzikální zákony, tak to můj pachatel není.“

„Co nějaký kamarád? Někdo z L. A., kdo mu prokázal laskavost.“

„Taky mě to napadlo, ale zatím jsme na žádného kandidáta nenarazili. Popravdě řečeno jsme nenarazili na nikoho, kdo by se označil za Klefferova kamaráda. Nevypadá zrovna na miláčka davů.“

„Lidi ho nemají rádi a umí profesionálně zacházet s nožem,“ konstatoval jsem. „Jak často vídáš, že by někdo zasadil šestatřicet ran, a neujela mu ruka?“

„Já vím, já vím... Nenapadá tě ještě něco?“

„I když nevráždil Kleffer, místo činu o něčem vypovídá.“

„Že se oběť s pachatelem znala.“

„A chystala se s ním povečeřet. Máš tušení, jestli to jídlo připravila ona?“

„V bytě nebylo znát, že by se v něm vařilo, ale mohla po sobě uklidit. Třeba si potrpěla na kuchtíky a po Klefferovi si nabalila dalšího psychopata z kuchyně.“

„Anebo prostě chlapa, který se snaží dělat na ženskou dojem tím, že jí uvaří. Jestli si našla novou známost, nebylo by divu, že k ní Kleffer vpadl do práce celý rozzuřený.“

„Záhadný nový přítel? Opakovaně jsem se vyptával sousedů, ale nikoho jiného než Kleffera u ní neviděli. Prohledali jsme jí se Seanem byt – a víš, že Sean je přímo patologicky důkladný. Ani stopy po milostném vztahu.“

„Kdy si s Klefferem naposledy telefonovala nebo e-mailovala?“

„Dlouho před vraždou. Odjel do New Yorku před šesti měsíci a přestali se spolu bavit už dřív. Ani z její ostatní korespondence jsme se nic moc nedozvěděli. Většinou si e-mailovala se zaměstnavateli ohledně pracovních záležitostí – často i pozdě večer, byla to pečlivka a dřič, nemohli si ji vynachválit. A kromě toho volala a posílala e-maily rodině.“

Běžné věci – přání k narozeninám a výročím a tak. Pocházela z rozvětvené rodiny z Jižní Dakoty. Rodiče, prarodiče, prababička, pět sourozenců, synovci, neteře. Kupa jich přijela sem, aby se postarali o tělo a zjistili, co se stalo. A já seděl proti místnosti plné slušných, dobře vychovaných lidí a nemohl jsem jim říct ani ň. A oni se vůbec nezlobili, což mě zdeptalo ještě víc.“

Rozmáchl se, aby praštil pěstí do stolu, ale v poslední vteřině se zarazil a ruka mu zůstala viset milimetr nad deskou. „Jestli neměla nějakou tajnou známost, tak možná máš pravdu, že Kleffer poslal nějakého kámoše, aby ji rozkuchal.“ Zvedl se na nohy. „No nic, dík za kafe.“

„Vždyť sis ho nedal.“

„Nabídka se taky počítá.“ Udělal pár koleček na místě a vrátil se ke mně. „Co když tam to jídlo naaranžoval, až když už byla mrtvá? Co když to měl být nějaký úchylný vtíp?“

Zamyslel jsem se nad tím. „Možné to je. Jestli Kleffer ten úkol někomu svěřil, tak ta rádoby večere mohla sloužit jako jeho osobní podpis.“

„Vařil jsem ti, tys mi dala kopačky, tak tě proměním v kus flákoty.“

„Ty jsi ale mistr slova.“

Zamnul si tvář, jako by se nasucho myl, oddusál ke kávovaru, natočil si kafe, jednou si lokl a odložil hrnek do dřezu. „Promiň, není špatný, ale mám žaludek na vodě.“

„Kolik Zdravas Maria se musí odříkat za plýtvání kořínem?“

„Prostě mi to přiřti k dluhu. Jak se má Robin?“

Znělo to, jako by se ptal z povinné zdvořilosti. Jako děcko, kterému vštípili dobré vychování.

„Fajn.“

„A psisko?“

„Pořád roztomilost sama. Jak se má Rick?“

„Co jsem začal pracovat na případu Hennepinové, musí snášet moji mizernou náladu.“ Zastrčil složku s materiály zpátky do zeleného kufříku, vyšel z kuchyně a zarazil se u vstupních dveří. „Měl jsem za tebou zajít dřív. Nevím, proč jsem to já pitomec neudělal.“

„Stejně jsem ti moc neporadil,“ namítl jsem.

„Možná kdybys byl na místě činu...“

„Pochybuj.“

„No nic. Tak ahoj.“

„Snad se to někam pohne.“

Nepohnulo.

Za čtrnáct dní mi po telefonu sdělil, že případ je oficiálně odložen. Nenašlo se nic, co by Katherininu smrt spojovalo s Dariem Klefferem, ani žádní jiní podezřelí.

Dvacet dní se mi neozval, ale pak mi jednoho dne zavolał a z hlasu mu čišel adrenalin.

„Nějaký pokrok s Hennepinovou?“

„Nový případ, amigo. A tentokrát se ho budeš účastnit hned od začátku.“

2

Místo činu se nacházelo v nejdolejším podlaží podzemního parkoviště v Century City. Osmnáctipatrová budova na Avenue of the Stars. Jedna z těch starších, postavených ještě předtím, než developeři přesvědčili městské úředníky, že má cenu stavět v seizmicky aktivní oblasti skutečné mrakodrapy.

Ze svého domu v Beverly Glen jsem se tam dostal snadno. Když jsem dorazil, tělo už bylo přikryté bílým plátnem a technici pomalu končili s fotografováním a odebíráním krve ze skvrn, které se pod plátnem rozpíjely. Rudé kapky postříkaly i sloup nalevo od stříbrného jaguára oběti.

Na zemi se vedle mrtvoly povalovala kabelka z bílé krokodýlí kůže a svazek klíčů včetně jednoho s útočící šelmou z loga značky Jaguar. Beton křížovala hustá síť otisků pneumatik, ze které se nedalo nic vyčíst. Připadalo mi, že všechny ty čáry a vykroužené oblouky jsou suché a vybledlé. Žádné čerstvé skvrny od oleje ani stopy po smyku či prudkém zabrzdění.

Milo v hnědém obleku s uzoučkou černou kravatou měl na ruku gumové rukavice a postával stranou od techniků zabraných do práce. V jedné ruce držel drobný bílý obdélníček, druhou si tiskl k uchu mobil.

Páchlo to tu benzínem. Ledový prašný vzduch, který do podzemí vháněla stropní vzduchotechnika, proměňoval parkoviště v mrazírnu. Postával jsem stranou, až se Milo konečně rozloučil s neviditelným účastníkem telefonické konverzace, odmáčkl hovor, došel k mrtvole, podřepil, opatrně nadzvedl roh plátna a odtáhl ho.

Tímto vás zveme...

Žena ležela na břiše. Vlasy, světlé jako čerstvé dubové dřevo, měla ostříhané na mikádo a vzadu hodně krátké, takže odhalovaly šíji. Dlouhou hladkou šíji. Nejspíš na ni byla pyšná.

Ze zadu nebylo na vysoké štíhlé postavě vidět žádné rány. Oblečená byla v přiléhavých džínách s ozdobně prošívány mi švy, červené kožené bundě, která jí končila v půli zadku, a bílých lodičkách na středně vysokém podpatku. Pravou nohu měla nepřírozeně vytočenou a bota jí zpola sklouzla z chodidla, takže bylo vidět značku uvnitř. Manolo Blahnik.

Na obou rukou měla prsteny, platinové a zlaté. V uchu, na které jsem dohlédl, se blýskal pořádně velký kotouček z růžového zlata olemovaný drobnými rubíny.

Milo mávnutím přivolal technika, který vypadal jako středoškolák – takový ten horlivý introvert, co se dobrovolně hlásí na všechny počítačové semináře. „Můžu ji nadzvednout?“

„Koroner už tu byl a my končíme,“ odpověděl klučina. „Takže si ji pro mě za mě obraťte úplně.“

Milo ženu nadzvedl, jako by byla z cukrové vaty, otočil ji a já jsem spatřil tvář, která kdysi bývala krásná – srdčitého tvaru, s plnými rty a souměrnou bradou. Žena se zručně nalíčila, ale nijak se nesnažila maskovat drobné vrásky prozrazující životní zkušenosti. Tipoval jsem ji na extrémně dobře udržovanou čtyřicátnici.

Pod červenou bundičkou měla černou hedvábnou blůzu. Kolem hladkého krku jí visel zlatý řetízek, ve kterém byl po každých pěti centimetrech vsazen drobný čtvercový diamant. V místě, kde se řetízek dotýkal důlku mezi klíčními kostmi, zela střelná rána. A druhá jí hyzdila tvář asi dva, tři centimetry pod levým okem. Dodávala jí pokřivený, těžko zařaditelný výraz – mísil se v něm zmatek, bezmoc a smrtelná hrůza.

Soudě podle drobných teček kolem ran střelil vrah přibližně z patnácti až šedesáti centimetrů. Zásahy přímo do mozku a do průdušnice jí nejspíš přivodily rychlou smrt. Jelikož náboje nevlétly z těla ven, muselo jít o zbraň malé ráže, dvaadvacítku nebo pětadvacítku. Kulky se jí nejspíš odrážely uvnitř těla sem a tam a potrhaly tkáň.

„Našli jste nábojnice?“

Milo zavrtěl hlavou. „Jestli tu byly, tak je sebral. V kabelce má tisíc dolarů plus nějaké drobné a taky nefunkční dámské rolexky – možná je nesla do opravy. A k tomu hromadu bankovních karet a všechny ty tretky, co má na sobě. Chceš se dál dívat?“

Ještě vteřinu jsem si ženinu tvář prohlížel. Tak pečlivě pěstěná krása, a jak dopadla... „Ne.“

Milo obrátil mrtvou zpátky na břicho a zakryl ji. „Tak co ty na to?“

„Vrah si ji nejspíš vyhlédl a šel za ní pěšky. Pokud jsi neobjevil čerstvé otisky pneumatik, které mi unikly.“

„Ne.“

„Kde všude jsou tady na parkovišti bezpečnostní kamery?“

„Teď se podrž: na parkovacích plochách ani jedna.“

„Děláš si srandu.“

„Kéž by. Jsou nade všemi výtahovými dveřmi a u hlavního vstupu na parkoviště. A ještě pár u předního i zadního vchodu do budovy.“

„Ale proč ne tady dole?“

„Dobrá otázka.“

„Kdo ji našel?“

„Ženská, co sem šla k autu. Byla z toho chudák tak rozklepaná, že jsem jí musel mercedesem vycouvat z parkovacího místa. Trvalo mi, než jsem ji uklidnil a mohl ji vyzpovídat, proto už je tu teď takový klídek. Co říkáš na ten čelní útok?“

„Zastřelit ji zezadu by bylo snazší,“ řekl jsem. „Možná vrah chtěl, aby věděla, kdo ji zabíjí. Anebo ji chtěl sejmout zezadu, ale uslyšela kroky a otočila se. Kdo to vůbec je?“

Podal mi ten drobný bílý obdélníček.

Kalifornský řidičský průkaz na jméno Ursula Coreyová. Sedmačtyřicet let, blond vlasy, modré oči, sto sedmdesát tři centimetrů, padesát devět kilogramů. Adresa v Calabasasu.

„Už jsem si ty končiny proklepl,“ řekl Milo. „Chovají tam koně. K bohaté dámě to sedí.“

„Máš tušení, co tady dělala?“

„Abys věděl, tak mám. Zrovna jsem telefonoval s její hospodyní. Seňora Ursula šla na schůzku s advokátem, jméno si hospodyně nepamatuje, prý něco od F, snad Feldman nebo

Fellman. Jestli nemáš lepší nápad, tak jdu nakouknout do místního adresáře.“

Vstupní hala zvíci poloviny fotbalového hřiště byla obložená šedou žulou a hnědým mramorem a uprostřed kasetového stropu se ve výšce devíti metrů vyjímal skoro dvoumetrový křišťálový lustr. Na každé straně byly čtyři výtahy. Po hale se sem a tam hemžily postavy v oblecích a lehce neformálním kancelářském oblečení. Některé obličejové výrazy – úsměvy, vtípky, veselý krok. Novinky o vraždě sem ze suterénu ještě nedolehly.

Rád bych věděl, jestli Ursula Coreyová vyrážela na svou poslední jízdu výtahem v růžové náladě.

V budově sídlily podle adresáře hlavně právní kanceláře; zbytek vypadal na firmy, které slouží k přesouvání peněz z místa na místo pro zisk i jen tak pro zábavu. Stovky advokátů, možná celá tisícovka. Vzhledem k tomu, s jakým gustem se lidi v Los Angeles navzájem žalují, by se mohlo vybudovat celé město zabydlené jen právníky. Ale jaký masochista jde pracovat k policii nebo třeba odklízet toxický odpad?

Projížděli jsme s Milem seznam jmen od F. Našli jsme Feldmana a Felda, oba byli označeni jako obchodní manažeři.

Milo poznamenal: „Pro hospodyně je možná každý, kdo pracuje v kanceláři, *abogado*.“ Opsal si čísla kanceláří do notýsku. Sjel očima níž a zarazil se. Zapíchl prst do místa, ke kterému jsem zrovna dospěl taky.

Grant Fellingner. Právní kancelář Weintraub, Harrow, Micziewski a Fellingner. Celé jižní křídlo sedmého patra.

„To vypadá nejslibněji, co říkáš, kamaráde?“

„Rozhodně,“ přitakal jsem. „Důvěřujme hospodyni, že ví, kdo je *abogado* a kdo ne.“

„Už je to tady zas,“ utrousil Milo. „Snažíš se v každém vidět to nejlepší.“

Výtah byl nablýskaný a pohyboval se téměř neslyšně. Po pár vteřinách nás vyplivl před skleněnými dveřmi zasazenými do stěny obložené černou břidlicí. Jméno právní kanceláře bylo vyvedeno tak nenápadně, že se stěží dalo přečíst. Možná se tím naznačovalo *pokud nevíš, kdo tu sídlí, tak sem nepatříš*.

U recepčního pultu seděla mladá hezká Hispánka s bystrými očima, ve vkusných černých šatech s perlovým náhrdelníkem. Tvářila se vážně. Měla dokonalé držení těla. Že dokáže takhle vzpřímeně sedět celý den, vypovídalo o značné sebekázní. Když jí Milo předvedl odznak, nehnula ani brvou.

„Co pro vás mohu udělat?“ zeptala se.

„Patří mezi klienty pana Fellingera Ursula Coreyová?“

„Vteřinku.“ Obratné prsty se jí roztančily po panelu tak rychle, že jsem je nestíhal sledovat. Mobilní přístroje možná zničily schopnost soustředění, ale dělají divy s jemnou motorikou.

Půl minuty nato se objevil vysoký třicátník v džínách s ohrnutými dolejšky nohavic, bílé košili s miniaturním límečkem a červené kravatě s kašmírovým vzorem. Delší tmavé vlasy měl učesané tak, aby to působilo ležerně. Brýle v černých obroučkách a dvoubarevné červeno-hnědé mokasíny jen podtrhovaly hipsterský vzhled – na právníka z renomované firmy nevypadal ani náhodou.

Mluvil vlídně, jako by se ze všech sil snažil, aby nikoho neurazil. „Jsem Jens Williams, právní asistent pana Fellingera. Jak vám mohu pomoci?“

Milo zopakoval otázku.

„Smím se zeptat, proč se ptáte?“ Z Williamsova hlasu zazníval novoanglický přízvuk.

Milo se usmál. „Vykládám si to jako *ano*.“

Jens Williams mu úsměv oplatil, ale kapku pokřiveně. „No dobře, paní Coreyová je naší klientkou. Jenom nesmím...“ Pokrčil rameny. „Zrovna dneska tady byla.“

„Kdy přesně?“

„Řekl bych, že... tak před hodinou. Plus minus. Proč?“

„Přišla za panem Fellingerelem?“

Kratičké zaváhání. „Tak daleko moje kompetence nesahá. Můžete mi povědět, o co jde?“

„Paní Coreyovou našli mrtvou na parkovišti v suterénu.“

Jens Williams si přioplácl ruku k puse. „Panebože. Srazilo ji auto?“

„Jakému oboru práva se pan Fellingner věnuje?“ zeptal se Milo.

„Rodinnému a obchodnímu... Panebože, vždyť jsem se s ní před chvilkou viděl.“ Williams pohlédl na recepční. Žmoulala mezi prsty perly a zírala s otevřenou pusou. Dokonalé držení těla vzalo zasvě.

„Potřebujeme si promluvit s panem Fellingerelem,“ řekl Milo.

„Ano, ano, jistě,“ přikyvoval Williams. „Jdu pro něj, vydržte prosím.“

Odspěchal.

Recepční řekla: „To je strašné. Před chvilkou tady byla.“

Milo se po ní otočil. „Nezlobte se, že přináším špatné zprávy.“

Potrásla hlavou. „To místo je hrozně nebezpečné.“

„Podzemní parkoviště?“

„Neříkejte nikomu, že jsem si stěžovala, ale všechny ty zákruty, kde vůbec nevidíte za roh... Je to jak špatný vtip.“

Milo přikývl. „Nic příjemného.“

„Ani bych nespočítala, kolikrát mě v patře pro zaměstnance někdo málem přejel.“

„Které je to patro?“

„Druhé odspoda.“

Takže hned nad místem činu.

„Zůstal tam pachatel, anebo ujel?“ zeptala se recepční.

„Netušíme, kdo to udělal,“ řekl Milo.

„Tak to je nehoráznost! Třeba s tím teď konečně něco provedou.“

„Kdo?“

„Správci budovy.“

„Co by měli udělat?“

„Třeba... já nevím. Prostě něco. Podívejte, co se stalo.“

„Pánové?“ ozvalo se. Jens Williams byl zpátky a gestem nám naznačoval, ať jdeme za ním.

Vedl nás dlouhou chodbou ověšenou fádními abstraktními obrazy. Ze dveří asi v polovině chodby se vynořil nevysoký podsaditý muž a zůstal stát na prahu s rukama založenýma na hrudi. Bylo mu tak kolem padesátky, na sobě měl růžovou košili a modré kalhoty s uzoučkým bílým proužkem. Kalhoty mu přidržovaly šle ze spletených kožených řemínků, kolem krku měl mátově zelenou kravatu s oranžovými lesními rohy a na nohou hnědé teletinové mokasíny.

Černé vlasy, sčesané dozadu a na temeni prořídlé, si nejspíš barvil. Měl vystouplé čelo s huňatým obočím. Masitou tváří tak trochu připomínal opičáka – spíš šimpanze než paviana. Byl hladce oholen, ale už takhle na sklonku dopoledne měl na tvářích a bradě modrý stín.

Jens Williams spustil: „Pane Fellingere, tihle pánové jsou od policie –“

Grant Fellingenger ho prudkým mávnutím umlčel. Z plných, ale drobných rtů vyšel hluboký hlas, který jako by se rozléhal ozvěnou: „Zajděte mi dolů do kantýny pro bílý jasmínový čaj. A dohlédněte, ať v něm nechají květ.“

„Bez mléka, s jedním sladidlem?“

„Bez mléka, bez sladidla. Za daných okolností nemám na sladké náladu.“

Působil rozmrzele, ale ne nervózně.

„Provedu,“ hlesl Williams a spěšně se odporoučel. Možná k jeho práci patří i aerobní cvičení.

Grant Fellingenger si nás se založenýma rukama měřil. Všechno na něm působilo masitě – rozplácly nos, který si šířkou skoro nezadal s vyšpulenými rty, plachtovité ušní boltce, ze kterých trčelo pár tmavých chlupů, býčí šíje, špal-kovitá zápěstí, krátké silné prsty, ohnutá ramena.

Jako by na něj sochař napatlal nadbytečnou vrstvu hlíny.

Milo se mu představil.

Fellingenger pokýval hlavou. „Takže Ursulu přejelo auto? Nemůžu tomu uvěřit, vždyť tady dneska byla... Prokristapána.“ Skousl si ret. „Před třičtvrtěhodinou byla na vrcholu blaha. A teď tohle. *Kristepane.*“

Otřel si prstem koutek oka. „Sakra. Chytili jste toho parchanta, co to provedl? Jestli neměl tolik slušnosti, aby zůstal

na místě, stejně by to mělo jít snadno, protože u výjezdu je bezpečnostní kamera.“

Milo se zeptal: „Paní Coreyová odtud odešla před tři-čtvrtěhodinou?“

„Přibližně,“ odvětil Fellingner. „Anebo spíš skoro přesně, plus minus pět minut. Tak se mrkněte, kdo tou dobou vyjížděl z parkoviště, a máte ho.“

„Díky za informaci, pane Fellingere,“ řekl Milo. „Paní Coreyovou bohužel nesrazilo auto.“

„Ne? Tak co se jí stalo?“

„Někdo ji zastřelil.“

Grantu Fellingnerovi vyjela hlava kupředu, jako by chtěl nabrat realitu na rohy. „Zastřelil? Jens tvrdil, že šlo o nehodu.“

„Nesdělili jsme mu žádné podrobnosti, tak si vyvodil vlastní závěr.“

„No výborně,“ utrousil Fellingner. „Tohle dělá každou chvíli – vyvozuje ukvapené závěry. V jednom kuse mu to vyčítám. A to chodil na Yale. Takže Ursulu někdo zastřelil? Kdo?“

„To zatím nevíme, pane Fellingere.“

„Zastřelil...,“ zopakoval Fellingner. „Zastřelil? Ursulu? Kristepane.“ Mohutné paže mu poklesly. Obě ruce se zařaly v chlupaté pěsti. Pak se udeřil do dlaně. „To je teda šok.“

„Kdybyste nám mohl cokoli povědět...“

Fellingnerovi se propadly tváře, jak hlasitě vsál sliny, až to zabublalo. Rozhodil ruce. „No tak radši pojďte dovnitř.“

Jeho kancelář byla překvapivě skromná, oknem ve východní zdi bylo vidět jen proužek nebe. Prostý dřevěný stůl a s ním sladěná skříňka, obří křeslo čalouněné černou kůží, tři praktické židle. Pohovka potažená tvídem a konferenční

stolek se skleněnou deskou vytvářely vzadu kout k povídání. Fellingner se posadil za stůl a pokynul nám k tvrdým židlím.

Na tapetě se vzorem proutěné rohože visely nad skříňkou univerzitní diplomy a osvědčení v oboru rodinného práva a smírčích řízení. Fotografie rozvěšené kolem zachycovaly Fellingnera s pohlednou brunetkou a dvěma postupně dospívajícími chlapci. Na nejnovějších fotografiích už z nich byli nevrlí pubertáči. Žena nápadně zestárla.

„Zabýváte se rodinným právem,“ konstatoval Milo. „Řešila paní Coreyová škaradý rozvod?“

„Škaradé mohou být všechny,“ odvětil Fellingner. „Pokud se sejdou dvě základní ingredience.“

Udělal odmlku.

„Děti a peníze,“ dořekl jsem za něj.

„Bingo. Ursula s Richardem měli oboje, ale o děti nešlo, ty už jsou skoro dospělé. Bylo to jenom o dolarech. Finanční vyrovnání se doladovalo pět let, z toho tři roky už po rozvodu.“

„Vrátili se, protože chtěli víc?“

„Šlo jenom o jemné doladění,“ řekl Fellingner. „Nakonec se nám povedlo dospět k výsledku, který vyhovoval oběma stranám. Když říkám *nám*, tak tím myslím sebe a Richardova právníka.“

„A to je kdo?“

„Earl Cohen. Je to právník ze staré školy.“

„Jeden z manželů chtěl odvetné utkání?“ zeptal jsem se.

„Chtěli ho oba dva. Zhruba každý rok. I při všech mých zkušenostech to byla neobvyklá situace. Kdykoli sem přišli, působili jako nejlepší přátelé, mluvili naprosto rozumně, projevovali maximální ochotu všechno urovnat. Při od-

chodu působili pohodově. Dokonce se k sobě chovali hezky. Když jsem je vídal, nešlo mi do hlavy, proč se rozvedli.“

Fellinger se předklonil. „Nešlo o situaci, kdy právníci případ úmyslně protahují, aby si co nejvíc vydělali. Oba s Earlem máme spoustu práce. Mohla to být naprostá výjimka – všechno mohlo jít jako po másle, v upřímně přátelské atmosféře, mohli se přes rozvod rychle přenést a spokojeně si žít dál.“

„Jenže Coreyovi to viděli jinak,“ konstatoval jsem.

„Přenesli se přes to. Ale pak se zase zakopali na pozicích. A nám s Earlem nezbylo než se řídit jejich pokyny, i když nás to vytáčelo. Když jsme odpracovali hodiny za několik tisíc babek, vždycky nám oba zavolali, že je zase všechno jinak. Nezdálo se, že by je vyprovokovala nějaká konkrétní událost. A nechovali se k sobě nepřátelsky. Jako by si šetřili energii na další kolo. Poslední proběhlo loni.“

„Odešel z něj někdo rozzuřený?“ zeptal se Milo.

Fellinger si ho užasle změřil. „Myslíte si, že by Richard provedl něco takového? Panebože, to snad ne. To by bylo hrozné. A přestal bych věřit, že mám čich na lidi. Ne, poručíku, ani jeden z nich nezuřil. Naopak působili, že jsou s vypořádáním konečně spokojeni.“ Obočí mu povyskočilo vzhůru. „Okradli Ursulu? Má ráda šperky a dneska si jich na sebe vzala hodně.“

Milo zavrtěl hlavou. „Podle všeho ne.“

„Víte to jistě? Přišla ověšená diamanty, třeba něco chybí.“

„Zaevidovali jsme tři prsteny, náhrdelník, dva náramky a zlaté náušnice s rubíny. A v kabelce měla drahé hodinky.“

Fellinger našpulil drobné rty. „To by odpovídalo. Takže považujete Richarda za podezřelého? Předpokládám, že vždycky začínáte u manžela, a bůh ví, že už jsem viděl spous-

ty takových, které bych považoval za hlavní podezřelé, kdyby se něco stalo. Ale u Richarda jsem na pochybách. Ani trochu mi to k němu nesedí.“

Vystupoval jsem jako soudní znalec u mnoha rozvodových pří, ale ještě nikdy jsem se nesetkal s právníkem, který by hájil protistranu.

„Richard je dobrý člověk?“ zeptal jsem se.

„Chcete upřímný názor?“ řekl Fellingner. „Není bůhvíjaký sympaták, ale odjakživa mi připadal slušný a čestný. Pět let je dost dlouhá doba na to vyhrabat na někoho špinu a věřte mi, že jsem hrabal, jak se dalo. A Earl jakbysmet – snažil se vykutat něco na Ursulu. Loni jsme si spolu zašli na skleničku a společně se tomu zasmáli. Kolik hodin jsme strávili tím, že jsme se snažili najít na klienta toho druhého něco kompromitujícího, a úplně marně.“

„Ale bojovali spolu dál.“

„Neoznačil bych to za boj,“ namítl Fellingner. „Spíš za dohadování, jak už jsem říkal. Nikdy nezvýšili hlas, jen si chtěli vyřešit finance. Mít jistotu, že se všechno spočítalo správně.“

„Jestli už ale rozvod vyřešili, proč za vámi Ursula dneska přišla?“ zeptal se Milo.

„Tím se dostáváme zpátky ke šperkům,“ řekl Fellingner. „Proto na ně asi pořád myslím. Ursula jich má spousty, už celé roky si kupuje drahé klenoty. Když teď konečně vyřešila rozvodové záležitosti, začala myslet na dcery a chtěla upřesnit, co která dostane. Já už se dědickými záležitostmi moc nezabývám, ale slíbil jsem jí, že se toho chopím, pokud to nebude příliš komplikované. Ukázalo se, že je to velmi snadné – má dvě dcery a chce, aby se podělily fifty-fifty. Jen si to pro klid v duši přála mít černé na bílém.“

„Sepsat dodatek k závěti,“ konstatoval Milo.

Fellinger na něj pohlédl. „Že by vytušila, že se schyluje k něčemu zlému? Nevypadala na to. Právě naopak, byla v růžovém rozmaru. Boháči se takhle chovají, detektive. Přemýšlejí o svých hračkách, starají se o ně, snaží se mít věci kolem sebe pod kontrolou.“

„Odkud to její bohatství pocházelo?“

„Z podnikání, které rozjeli s Richardem. Import.“

„Čeho?“

„Laciného šuntu,“ odpověděl Fellinger. „Tak se vyjadřovali oni, ne já. Znáte takové ty gumové sandály, co je prodávají v Čínské čtvrti po dvou dolarech? Vozili je sem po paletech z Vietnamu, kde je nakupovali za deset centů.“

„To není špatná marže,“ konstatoval Milo.

„Když k tomu připočtete dopravu, vyšly je tak na dvacet, pětadvacet centů. A velkoobchodně je prodávali za pětasedmdesát centů až za dolar. To je přímo fantastická marže.“

„Jak si v podniku rozdělili práci?“

„Ursula obstarávala nákupy. Vyznala se ve východní Asii, její otec byl diplomat nebo tak něco. Richard je přes čísla, stará se o každodenní chod firmy. Taky se mu daří vydělané peníze dobře investovat.“

„Do čeho?“

„Bezrizikové cenné papíry největších a nejziskovějších společností, prioritní akcie, obligace.“

„Je konzervativní.“

„Extrémně,“ přitakal Fellinger. „Taky pronajímají část nemovitosti u vody v Oxnardu.“

„O jak velkém celkovém majetku je řeč?“ zeptal se Milo.

Fellingerovi znovu poskočilo obočí jako dvě poplašené housenky. „Záleží na tom?“

„V tuhle chvíli záleží na všem.“

„No... asi si stejně můžete obstarat soudní záznamy, s těmi čísly se operovalo pět let.“ Fellinginger se v křesle opřel a položil si ruce na zakulacené břicho. „Když jsme to počítali naposled, měl jejich majetek čistou hodnotu mezi čtrnácti a patnácti milióny a nemají žádné dluhy, které by stály za řeč.“

Milo hvízdal.

„Dovolte mi, abych to upřesnil, detektive. Tři a půl miliónu je odhadní cena jejich hlavního domu s velkým pozemkem ve West Valley, dcery si potrpí na koně. Ten případ Ursule. Richardovi připadl ten dům v Oxnardu a teď v něm bydlí. Jeho odhadní cena je podstatně nižší, asi milión a půl, takže k němu dostal dva milióny v akciích a obligacích. O zbytek se podělili rovným dílem.“

„Včetně Ursuliných šperků?“

„Ne, ty se započety do Ursuliny poloviny, ale nemají zase tak obří cenu – jen nějakých pět set, šest set tisíc. Což pochopitelně není pakatel, ale v porovnání s celkovým majetkem nejde o bůhvíco.“

„Patří firmě nějaké komerční prostory?“ zeptal jsem se.
„Sklady, kanceláře?“

Fellinginger zavrtěl hlavou. „Společnost Urrick – tak se jmenuje, je to složenina z jejich křestních jmen – není nijak přebujelá. Jsou to jen Richard s Ursulou, nemají dokonce ani sekretářku nebo recepční. Když je zavalí papírování, tak si najmou písáčku. A oba pracují z domova. Jakmile jim do doků v San Pedro dorazí zboží, jeden z nich tam zajede a zařídí přímý transport k zákazníkovi. Pokud přece jen potřebují něco uskladnit, zavezou to do skladiště, které si během hospodářské krize pronajali za hubičku – to byla Richardova zá-

sluha, má čich na výhodné nabídky. V tomhle spočívá krása jejich podnikání – nemusejí nic uskladňovat dlouho, jsou jen prostředníci, vydělávají na tom, že převážejí zboží z jednoho místa na druhé.“

„O co se těch pět let handrkovali?“

„O hodnotu společnosti Urrick v případě, že ji někdy v budoucnu rozpustí. Ursule připadala hodnotnější, Richard patří spíš k lidem, co vidí sklenici poloprázdnou.“

„O kolik se jejich představy lišily?“

„Jak kdy,“ řekl Fellingner. „Většinou plus minus o dva milióny. Nejbáznivější na tom bylo, že ani jeden z nich firmu rozdělit ani prodat nechtěl. Probírali to čistě teoreticky. A loni se jim dařilo jako nikdy předtím, ve velkém pronikli na trh s náboženskými předměty – dováželi buddhistické papírové věci ke spálení.“ Usmál se. „O tom jste nikdy neslyšeli, co?“

Já i Milo jsme zavrtěli hlavou.

„Já taky ne, dokud mi nerozšířili obzory. Když chce buddhista něco od svého božstva, spálí na oltáři malou papírovou maketu. Pokud chce třeba peníze, spálí něco, co vypadá jako bankovky ze hry Monopoly. Pokud automobil, tak papírové autíčko. A tak dále. Ursula s Richardem loni do těchto náboženských pomůcek investovali ve velkém a vyplatilo se jim to.“

„Proč podle vás pořád chodili finanční uspořádání dolaďovat?“ zeptal jsem se.

„Myslíte, jestli jim šlo jenom o peníze?“ řekl Fellingner. „Tvrдили, že ano, ale upřímně řečeno, připadalo mi, že hledají způsob, jak být v kontaktu mimo práci, aniž by si to museli připustit.“

„Pořád mezi nimi byla určitá chemie.“

„Ano.“

„Měli nějaké zlovyky?“ zeptal se Milo. „Brali drogy, hráli na automatech nebo tak?“

„Ne.“

„A co milostné vztahy? Mohli na sebe žárlit?“

„Vždycky se probíraly jen peníze, poručíku.“

„Každý rok to sem přišli doladit a podnikání mezitím normálně fungovalo?“

„Přímo harmonicky. Říkám vám, že mi to připadalo divné.“

„Kdo podal žádost o rozvod?“ zeptal jsem se.

„I to udělali společně.“ Fellingner potřetí rozhodil rukama. „Kdybych měl být objektivní, musel bych je označit za podivíny. Ve většině případů se protistrany snaží jedna druhou utýrat. V tomhle případě týraly jen mě a Earla.“ Rozesmál se. Vzápětí se zarazil. „A teď je Ursula mrtvá. Předpokládám, že to děvčatům a Richardovi oznámíte. Já se do toho rozhodně nehrnu.“

„Postaráme se o to, pane Fellingere,“ řekl Milo. „A žádáme vás, abyste o našem rozhovoru ani o vraždě s nikým nemluvil.“

„Jistě, chápu.“

„Můžete nám nadiktovat Richardovu adresu a telefon?“

Fellinger se podíval do počítače a odrecitoval požadované údaje.

„A mají jen ty dvě dcery, žádné další děti?“

„Ano. Ashley a Marissu.“

„Kde je zastihneme?“

Než stačil Fellingner odpovédět, ozvalo se zaklepání na dveře. „Mám práci,“ křikl.

Zpoza dveří se ozvalo: „Nesu vám ten čaj, pane F.“

„Aha. Tak pojdte dál.“

Jens Williams nesl skleněný hrnek se stříbrným ouškem trůnící na vroubkovaném cínovém podnosu. V hrnku byla nažloutlá tekutina a na dně se vyjímal bílý sasankovitý květ.

„V kantýně používají skleněné nádoby?“ podivil se Fellingenger.

„Tohle je naše, pane. Přelil jsem to z kelímku.“

Fellinger si čaj prohlížel. „Ten květ je nedomrlý, lepší neměli?“

„Bohužel ne,“ odpověděl Williams.

„No dobře. Teď mi najděte adresy a telefony Coreyovic děvčat.“

„Mám vám je přinést, nebo nadiktovat po interkomu?“

„Přinést.“

„Jasan.“ Williams se odporoučel.

„*Jasan*,“ zopakoval po něm Fellinger. „Jako bychom byli kamarádi. Sotva nastoupil, začal mě oslovovat křestním jménem, tak jsem mu to musel zatrhnout. Ale ve srovnání s mou předchozí asistentkou je přímo Einstein. Ta přišla na pohovor v patřičně decentním úboru, ale jakmile nastoupila do práce, příkráčela v minisukni, která jí div nepadala z boků, takže jí bylo vidět škvíru mezi pŭlkami. Tahle generace je prostě nemožná.“

„Časy se mění,“ podotkl jsem.

„Myslíte, že je to lepší než stagnace? Občas nevím.“

Další zaťukání. Jens Williams vběhl dovnitř a podal Fellingengerovi papír. „Mladší studuje na vysoké, adresu kolejí v záznamech nemáme, pane. Starší bydlí doma. Napsal jsem vám adresu.“

MOTIV

Fellinger kývl palcem ke dveřím. „Co je jinak ve venkovním světě nového?“

„Volalo nám pár lidí ohledně termínů soudu, ale nic nespěchá.“

„Dobře. Hned se dám do práce, tihle pánové už jsou na odchodu.“

3

Kancelář ostražiny sídlila v rohu v přízemí, kousek za kantýnou a toaletami pro veřejnost. V místnosti bez oken stály tři neobsazené pracovní stoly a zadní stranu zabíraly monitory bezpečnostních kamer a nahrávací zařízení. Před nimi byla řada kovových židlí, aby se záběry daly snadno sledovat. Na monitorech se hemžili šediví lidé a auta.

Ostražce šéfoval černoš jménem Alfred Bayless. Měl na sobě černý blejzr, šedivé kalhoty a bílý rolák. Dorazil na místo činu, zrovna když jsme odcházeli.

Milo ho požádal o nahrávky z bezpečnostních kamer.

„To je hrůza a děs,“ řekl Bayless. „No nic, pojďte ke mně do kanceláře.“

Cestou nahoru prohodil: „Dělal jsem šestnáct let u policie v Hollenbecku – krádeže aut a vloupání. Myslel jsem si, že po odchodu budu mít klídek.“ Podíval se na mě.

Milo mě představil: „To je doktor Alex Delaware, náš konzultující psycholog.“

„Myslíte, že je to dílo šílence?“

„Rozhodně to není obvyklé, může jít o cokoli.“

Když jsme dorazili do kanceláře, Bayless bez otálení pořídil kopie několika disků, vložil je do papírových obalů a dal nám je.

„Díky. Jaký časový úsek zachycují?“

„Od sedmi ráno, kdy se parkoviště otevírá, až do chvíle, kdy jste mi zavolal.“

Zavedl nás k monitorům a chvíli něco kutil s nahrávacím zařízením. Černá obrazovka ve spodní řadě se rozzářila a objevily se na ní vozy vjíždějící na parkoviště. Bayless stiskl knoflík a vystřídaly je ty odjíždějící. Auta bylo vidět zřetelně, řidiče nikoli. Pokud nejela moc rychle, daly se přečíst poznávací značky.

„To je všechno?“ zeptal se Milo.

„Už je to tak, na parkovacích plochách kamery nejsou.“ Bayless potřásl hlavou. „Je to děs, nic takového se tu nikdy nestalo.“

„A snad už nestane.“

„Pracujete v mordpartě, a pořád věříte ve štěstí?“

„Spíš ve smůlu.“

„Jo, to spíš,“ přitakal Bayless.

„Poslyšte, nechci se vás ptát, ale musím...“

„No jasně, chcete vědět, proč tam ty kamery nejsou.“ Bayless na nás mávl, ať jdeme ven z kanceláře, popošel kus chodbou, zastavil se u dveří označených jako *Služební místnost* a rozhlédl se.

„Někdo sleduje vás?“ zeptal se Milo.

Bayless se usmál. „Jeden nikdy neví. Co se týče vaší otázky – chcete oficiální vysvětlení, nebo skutečné?“

„Co takhle obě?“

„Oficiálně máme špičkové bezpečnostní vybavení a kamerový systém, nejlepší hardware i software a odborně vyškolený personál. Ve skutečnosti jsme žabaři. Když mě před osmi měsíci přijali, vybavit parkoviště kamerami byla jedna z prvních věcí, které jsem navrhl. Kde obvykle dochází ke špatnostem? Ve vstupní hale to fakt nebude.“

Rozhlédl se chodbou. „Ale ti chytráci, co tady šéfují, nevidí k takovým výdajům důvod. Tohle je Century City, do Century City nikdo nechodí provádět špatnosti.“

„Se všemi těmi právníky je to svatyně počestnosti?“

Bayless se uchechl. „Každopádně tady máte nahrávky. Doufám, že se ta smůla změní na polosmůlu.“

Vrátili jsme se dolů na parkoviště. Parkoval jsem se sevilly v nejhořejším patře; moje jméno figurovalo na seznamu, který mi umožňoval přístup do části střežené uniformovaným policistou. O čtyři parkovací místa dál stál neoznačený policejní vůz, kterým momentálně jezdil Milo – špinavě zelený Chevrolet Impala.

Zastavili jsme se u dveří mého auta a Milo zavolal Mosesi Reedovi. Řekl mu, že přiveze cedéčka na stanici a ať je Reed okopíruje a projde vteřinu po vteřině. „Odjíždět by měl krátce po vraždě, ale přijet mohl kdykoli po sedmé ráno. Prozeň databází každou poznávací značku, kterou rozluštíš. Hledej cokoli, co něčím vybočuje.“

„Provedu, poručíku.“

Milo odmáchl hovor a položil dlaň na tmavozelenou kapotu sevilly. „Ta je ale vypulírovaná. Byls s ní v servisu?“

„Dal jsem ji do pucu sám, minulou neděli.“

„Tomu se říká zápal pro věc. Sedni za volant, já se pro svoje auto pak vrátím.“

„Kam jedeme?“

„Za exmanželem neboli hlavním podezřelým. A když ho nenajdeme, tak za dcerami.“

„Neskočil jsi Fellingerovi na to, jak pana Coreyho vynášel do nebes?“

„Zastávat se nepřítele, to se hned tak nevidí, co?“

„A to, jak chválil Richardova právníka, taky ne.“

„Jedna velká šťastná rodina. Až na to, že Coreyovi pět let cálovali za právní služby a teď se jeden z nich dočkal popravu. Ne, nezdá se mi to. Mám dojem, že nám Fellingner lhal, až se mu od pusy prášilo, a chci vědět proč.“

„Možná by sis měl popovídat s Richardovým právníkem, abys zjistil, jestli je ta láska oboustranná.“

„Ještě než navštívíme Coreyho a dcery?“

„Pokud je k zastížení někde poblíž.“

„Jasně, proč ne?“ Milo si vyhledal adresu advokáta Earla Cohena. Křižovatka Roxbury Drive a bulváru Wilshire v Beverly Hills. Deset minut jízdy autem.

Zkusil Cohenovi zavolat. Ten jen zalapal po dechu, když uslyšel o vraždě. Milo se ho zeptal, jestli by na nás měl chvilku, a Cohen přitakal: „Ano, jistě.“

Mosazná tabulka na dveřích z ořechového dřeva označovala Earla Cohena za hlavního partnera ve tříčlenné právní kanceláři. Dvojkou byla Beverly Cohenová, trojkou Rajiv Singh.

Vstupní prostor měl podobné uspořádání jako u Fellingera, jen v menším měřítku; nechyběla ani hradba za recepčním pultíkem, tady v podobě stěny z travertinu.

Prsty recepční se míhaly po klávesnici a ani nemusela

práci přerušit, protože Earl Cohen stál před ní a hned nám kynul, ať jdeme dál.

Právnímu zástupci Richarda Coreyho táhlo na osmdesát nebo už osmdesátku překročil, byl štíhlý, s úzkými rameny a na sobě měl dokonale padnoucí oblek v barvě bílé kávy, modrou košili s vysokým naškrobeným límcem a žlutou kravatou, která musela být od Hermèse. Nad mokašiny v barvě mezi hnědou a oranžovou mu prokmitávaly tyrkysovo-oranžové kostkované ponožky. Hustou hřívu sněhobílých vlasů nosil sčesanou dozadu. Na pravé straně krku bylo vidět prohlubeň, snad po operaci parotidy nebo nádoru slinných žláz. Světlemodré oči mu po okrajích zašedly.

„Dobrý den, páni policisté,“ uvítal nás tichým skřípavým hlasem. „Pojďte dál.“

Cohenova osobní kancelář byla obrovská, s dubovým obložení stěn a vysokým vínovým kobercem. Grant Fellingner odsuzoval hosty k sezení na tvrdých židlích, Earl Cohen jim dopřával luxus měkkých kožených klubovek.

Psací stůl vypadal, jako by ho uzmul v podkroví Bílého domu – jako by ten vyřezávaný georgiánský skvost vyřadili, protože byl pro Oválnou pracovnu příliš velký. Na mosazném servírovacím vozíku stály křišťálové karafy se stříbrnými cedulkami na stříbrných řetízích, které je označovaly za gin, whisky a brandy. Okna obrácená k Roxbury Drive clonily dubové okenice a brokátové závěsy stažené ozdobnými šňůrami se štrápci, které jako by vypadly z aubussonske tapiserie. Místnost zalévalo měkké světlo modro-zlatého lustru s motivem vážek, nejspíš originálu od Tiffanyho.

Cohen měl diplom z Harvardu. Sbíрка různých osvědčení se na zdi dělila o místo s fotografiemi, na nichž pózoval vedle senátorů a každého guvernéra od Reaganových časů, a se snímky blondýnky, která mohla za Reaganových hereckých dnů také být herečkou. Další fotografie zachycovaly v rychlém sledu růst blondaté dcery, která se podobala matce. Na jednom záběru jí Cohen podával vysokoškolský diplom a oba měli na sobě hranaté karmínové čepice a dlouhé hábity.

„Posadte se, prosím,“ zachraptěl a s námahou se taky posadil. Soudě podle lesklé jizvy došlo k operaci krku už dávno. Nebyla to čerstvá rána; trápily ho jiné zdravotní problémy.

Vedle sady psacích per měl ebenový humidor. Vytáhl z něj tři doutníky. „Kouříte, pánové?“

„Ne, díky.“

„Tak to já si taky nezapálím. Možná si tím o pět minut prodloužím život.“ Pohlédl na Mila. „To s vámi jsem mluvil po telefonu.“

„Ano.“

„A vy jste...?“

„Alex Delaware.“

„To jméno mi zní povědomě,“ řekl Cohen. „Je neobvyklé. Pochází od indiánů?“

„Ty prý mám mezi předky taky.“

„Vím o psychologovi, který se takhle jmenuje. Zabývá se svěřováním dětí do péče.“

„To jsem já.“

Cohen si mě dlouho zkoumavě prohlížel. „Svět je malý. Nedávno mi vás doporučili jako člověka, který se nenechá oklamat právními řečičkami. Naštěstí se ten případ urovnal, takže jsem si to nepotřeboval ověřit v praxi.“

„To jste měl štěstí,“ odvětil jsem.

„To tedy ano,“ přitakal Earl Cohen. „Když jsem začínal, brávil jsem kohokoli, kdo se na mě obrátil. Zakusil jsem tolik ohavností, tolik žluči... Když jsem oslavil pětadesátiny, rozhodl jsem se, že neodejdu do důchodu, ale budu brát jen takové případy, kde to nevypadá na vyhrocené nepřátelství.“ Slabounce se uchechtl, jako když zašustí zvířený prach. „Ty ostatní přehazuju na dceru. Je mladá, její kardiovaskulární systém to vydrží.“

„Takže Coreyovi riziko nepředstavovali.“

„Jdete přímo k věci, co?“ Obrátil se k Milovi. „Smím se zeptat, proč je tu s vámi psycholog?“

„Občas doktora Delawarea využíváme jako konzultanta,“ odpověděl Milo.

„Tady ale nejde o děti. Dcery Coreyových jsou starší, jedna už je právně dospělá.“

„Obracíme se na doktora Delawarea při řešení neobvyklých případů.“

„Rozumím. Tedy vlastně nerozumím.“

Milo mlčel.

„No dobře, nemá cenu mlátit prázdnou slámu,“ řekl Cohen. „Přišli jste kvůli chudince Ursule. Nebyla moje klientka, ale byla to milá, moc milá dáma. Zdvořilejší aby člověk pohledal. Britové náležející k určité třídě mají způsoby, které si my jakživi neosvojíme.“

„Vy zastupujete jejího manžela...“

„A přesto o ní mluvím hezky? Už je to tak, pánové. Považuji se za usmiřovatele, ne za válečníka, a s Coreyovými bylo snadné pořízení. Občas se kvůli něčemu dohadovali, ale snažili se spory smírně urovnat, ne prolévat krev.“ Zamžikal.

„Omlouvám se za ten nešťastně zvolený výraz. *Oj vej*, tohle je strašné... Jak jste se dozvěděli o mně?“

„Paní Coreyovou zabili na parkovišti v budově, kde úřaduje její právník.“

„Fellinger?“ zeptal se Cohen. „To on vás za mnou poslal?“

„Když jsme se zeptali, prozradil nám vaše jméno.“

„Budu hádat: tvrdil vám, že jsme nejlepší kamarádi, jen spolu vyrazit na výletní plavbu.“

„Mluvil o vás uznale, pane Cohene.“

„Podívejte,“ Cohen se v křesle opřel a položil si sepjaté dlaně na sponu pásku. „Nechci znít jako nevděčník, ale popravdě řečeno, snáším Granta jen díky tomu, že se celou dobu choval snesitelně.“

„Pět let.“

„Ne tak docela, poručíku. Ano, Coreyovi si zažádali o rozvod před pěti lety a po dvou letech ho dosáhli. Ale téměř všechno klíčové vyjednávání se odehrávalo jen během prvního roku. Nedá se říct, že probíhalo nepřetržitě celých pět let.“

„Jenom čas od času.“

„Šlo o pouhé doladování. A v občasných dávkách Granta snesu. A taky sehrálo roli, že jeho klientkou byla zrovna Ursula. Tak milá dáma. Smím se zeptat, jak zemřela?“

„Zastřelili ji.“

„*Oj vej zmir*. Na parkovišti? Loupežné přepadení?“

„O loupež podle všeho nešlo.“

„Tak o co?“

„To se právě snažíme zjistit, pane Cohene.“

„Střelba. To je strašné. Pořád se mi nechce věřit, že je Ursula po smrti. Byla plná života. A přímo sršela nápady. To ona byla v podnikání tvůrčí silou.“

„Povězte nám něco bližšího o tom doladování.“

„V tomhle ohledu mi svazuje ruce advokátní tajemství,“ opáčil Cohen. „Na rozdíl od Fellingierovy klientky je můj klient stále naživu.“

Převaloval mezi dlaněmi doutníků. Milo to se svými lacinými doutníky dělává také. „Dovolte mi otázku, poručíku. Co vám Grant pověděl o své práci pro Ursulu?“

„Že se Coreyovi sice rozvedli, ale dál spolu pracovali a vycházeli v dobrém. Jen občas vyvstaly finanční spory, zejména co se týče hodnoty společnosti Urrick.“

Cohen mlčel.

„Shoduje se to s vaším pohledem na věc, pane Cohene?“

„Nebudu s ničím polemizovat, poručíku.“

„Musela to pro vás být neobvyklá situace.“

„Proč?“

„Bývalí manželé pokračovali ve společném podnikání.“

„Stává se to častěji, než byste si myslel,“ řekl Cohen.

„A je to k dobru věci?“

Doutník se zarazil mezi Cohenovými ukazováčky. „Ne, obvykle ne. V dokonalém světě by se dalo podnikání spravedlivě rozdělit tak, aby se obě strany mohly věnovat své sféře zájmu. Občas se mi to povede. Pokud jsou ty sféry zájmu na sobě nezávislé.“

„Jenže u Coreyových tomu tak nebylo. Obě strany se navzájem potřebovaly.“

Cohen se usmál. „Vysvětlil vám Fellingier, čím se zabývali?“

„Dovozem levného zboží z Asie.“

„Květy Orientu,“ utrousil Cohen. „Ano, dováželi podřadný šunt.“

„A teď vašemu klientovi spadne do klína všechno, od stonku až po okvětní plátky.“

„Jste hotový poeta,“ řekl Cohen. „Ale popravdě řečeno nevím, jestli Richard zvládne pokračovat.“

„Protože tvůrčí silou byla Ursula.“

„Přesně tak. Nejsem si jistý, jestli bez Ursuly může firma fungovat.“

„Takže váš klient neměl motiv.“

„Já aspoň žádný nevidím.“

„Pan Fellingner tvrdil, že k poslednímu sporu došlo před rokem,“ ozval jsem se.

Cohen pokrčil rameny.

Pokračoval jsem: „Pan Fellingner také vyjádřil optimismus, že už snad neshody definitivně uzavřeli.“

Cohen se zasmál.

„Nesouhlasíte?“ zeptal se Milo.

„Jsem už starý člověk, detektive. Moje schopnost předvídat budoucnost značně okorala. Proč dnes Ursula za Gran-tem šla?“

Milo se usmál.

„No, vždyť na tom nezáleží.“ Cohen odložil doutník do onyxového popelníku. Opřel se dlaněmi o stůl, zvedl se, zavrávorál a zhluboka se nadechl. „Je mi jasné, že si budete chtít promluvit s Richardem, pokud jste to už neudělali. Je na něm, co vám řekne, ale já už vám nic víc povědět nemohu.“

Podržel nám otevřené dveře. „Krásná, elegantní dáma. Jak to nesou dcery?“

„Ještě se to nedozvěděly.“

„Ale brzo jim to oznámíte.“

„To už k naší práci patří, pane Cohene.“

„Ani trochu vám to nezávidím. Oznámíte to i Richardovi? Já bych to dělal velmi nerad.“

„A nás by to nepotěšilo. Nevolejte mu prosím a s nikým o té vraždě nemluvte.“

„Vražda,“ pronesl Cohen. „Jako lusknutím prstu tu najednou nejsme.“ Zase zavrával, musel se přidržet zárubně a zhluboka dýchat. „Pokud už nic nepotřebujete, pánové, jsem objednaný k doktorovi.“

Ve vstupní hale Cohenovy budovy Milo prohodil: „Ursulina hlásná trouba se zastává Richarda a Richardova vynáší Ursulu do nebes. Už jenom chybí, aby se tu objevila dodávka hipíků rozdávajících sedmikrásky.“

„Mír a láska,“ přitakal jsem. „A Ursulu zatím veze jiná dodávka do márnice.“

Milo si mě změřil. „Cynismus je moje parketa, ne?“

„Člověk se má s druhými dělit.“

„Víš, co řekl o cynicích Oscar Wilde?“

„Že znají cenu všeho, ale neznají hodnotu ničeho.“

„Že se tě vůbec ptám. Jaká je atomová hmotnost molybdenu?“

„Nemám ponětí.“

„Díky Bohu za drobné laskavosti.“

4

Parkoval jsem se sevilou na placeném parkovišti. Cestou k autu jsem se přistihl, že se rozhlížím po kamerách. Pár jsem jich zahlédl, ale zdaleka nepokrývaly celý prostor.

Upozornil jsem na to Mila.

„Že by si Ursulin vrah místo činu předem prohlédl?“ nadhodil.

„Já bych to udělal.“

Rozesmál se.

Nastartoval jsem. „Tak kam teď?“

„Na stanici, abych tam hodil disky s nahrávkami, pak za Richardem Coreym...“ nahlédl do svých poznámek, „... do Oxnardu. Jamestown Way, Mandalay Bay. Pokud ho rovnou nezatknu, tak nechám na něm, ať sdělí dceruškám, co se stalo.“

Předem zavolał Reedovi, takže mladý detektiv, blondatý a růžolící, se svalnatými pažemi, na kterých mu div nepraskly rukávy, už na nás čekal na chodníku před stanicí, aby si vyzvedl nahrávky.

„Dobře se bav, Mosesi.“

„Filmový večer?“ opáčil Reed. „To abych si nechal dovézt pizzu.“

„A taky pivo,“ řekl Milo. „Pro případ, že nic nenajdeš a budeš mít náladu pod psa.“

„Na to jsem zvyklý, poručíku,“ opáčil Reed. „Ale pivo není špatně.“

Dostat se ze Západního L. A. do pobřežních měst nad Malibu zabere nejmíň hodinu. Na čtyřistapětce jsme se před nájezdem na stojedničku dostali do zácpy, ale pak jsem v rychlém pruhu šlápl na plyn a zvládl cestu za pětadesát minut. Milo jí většinu prospal. Když jsem vjížděl do Oxnardu, probral se, promnul si oči a zabrblal cosi o surfování.

„Zkusils to někdy?“ zeptal jsem se ho.

„To si snad děláš srandu,“ opáčil. „Žraloci slupnou mrože jako malinu.“

Oxnard je jedno z nejdrsnějších měst v okrese Ventura; chudé místo olemované zemědělskými podniky a odstavnými plochami pro kamióny. Po nich pak následují karavanové čtvrti, kde bydlí sezónní pracovníci z farem, a skromná sídliště, ve kterých vyrůstaly nesčetné generace dělnických rodin. Hranaté graffiti poukazuje na přítomnost hispánského gangu. Kriminalita tu bývá nejvyšší v celém okrese.

Když se ale přes míle a míle průmyslových zón prokoušete na západ, blíž k oceánu, rozprostře se před vámi úplně jiný Oxnard. A když pokračujete až k přístavu, je to jako dorazit na úplně jinou planetu: luxusní hotely, turistické promenády lákající na plody moře a vyjíždky za velrybami, přístaviště,

kde se na vodě pohupují elegantní bílé jachty a občas i opuštějí svá kotviště.

Zálivy zakusující se ze západu do města jsou obsypány luxusními obytnými komplexy. Mezi ně patřil i ten nazvaný Mandalay Bay – nově vyhlížející rodinné domy a činžáky kolem úzkého prstu poklidné modré vody, většinou opatřené kotvišti pro lodě.

Když jsme se blížili k meruňkově oranžovému dvojdomu, kde teď bydlel Richard Corey, přeletělo nám nad hlavou hejno pelikánů a v nose mě zaštipala mořská sůl. Severní polovina domu byla opatřena cedulkou Corey, R. / Urrick.

Otevřít nám přišel proplešatělý čahoun se špičatou bílou kozí bradkou, ze které mu tu a tam neposlušně trčely delší chloupky. Na sobě měl vyšisovanou tmavomodrou polokošili a žluté kraťasy s kašmírovým vzorem. Byl bos, paže a tvář měl opálenější než nohy. Nízko na dlouhém masitém nose mu seděly pŕlměsíčkové brýle. Hnědé oči měl malé a vodnaté. Tvář kolem kozí bradky mu zarůstala dvoudenním, třídenním strništěm.

„Přejete si?“

„Jste Richard Corey? Poručík Milo Sturgis od losangeleské policie.“

„Losangeleské?“ Corey si posunul brýle výš a studoval Milovu vizitku. „Oddělení vražd? To nechápu.“

„Pustil byste nás dál, prosím?“

Corey zbledl. „Stalo se něco některé z holek? Panebože, to mi neříkejte!“

„Vaší bývalé manželce.“

Corey zavrával. Vizitka mu vypadla z prstů. Ani se jí nenamáhal zvednout. „Ursule? To není možné. Vždyť jsem s ní ještě ráno mluvil.“

„Vaše ztráta mě moc mrzí...“

„Moje ztráta?“ řekl Corey. „A co holky... Máme dcery.“
Vytřeštil oči. „Už to vědí?“

„Ještě ne, pane Corey. Pustil byste nás dál?“

„Jak jim to proboha mám říct? Ursula... Co se jí stalo?“
Coreymu přeskočil hlas. Zůstal stát s otevřenou pusou, ze které se mu linul kyselý dech. „Jak se to mohlo stát? Kde se to stalo?“

„Pustil byste nás dovnitř, ať si o tom promluvíme?“

„Dovnitř? No jistě, pojdte dál, no ovšem. Panebože!“
Ustoupil ze dveří stranou. Po tvářích se mu koulely slzy.

Spousta detektivní práce se dá vyřídit po telefonu. Někteří detektivové oznamují telefonicky i smutné zprávy pozůstalým. Milo se sem rozhodl přijet osobně, protože chtěl mimo jiné vidět Coreyho první reakci. Psychopati, i když jsou mistrní manipulátoři, mívají potíže s projevováním emocí a většinou zajdou do extrému – buď předvedou teatrální scénu, anebo zůstanou příliš chladní.

Z chování Richarda Coreyho jsem nevyčetl nic. Když jsme vcházeli dovnitř, zalétl jsem pohledem k Milovi. Hotové vtělení detektivního stoicismu.

Corey se šoural za námi, pak zrychlil, předešel nás, zhroutil se na prosezenou pohovku potaženou hnědým umělým semišem a zabořil tvář do dlaní. Dům byl velký a kvalitně zařízený: otevřený prostor s nablýskanou kuchyní plnou chromu a týkového dřeva, vysoký trámový strop, sklo místo plastů a úžasné výhledy na zátoku a širý oceán.

Ale přestože od rozvodu uběhly už roky, nedokázal si Corey staromládenecké bydlení zútulnit. Dům v hodnotě milion a půl působil stroze a smutně jako dočasné obydlí něko-

ho čerstvě rozvedeného: holé zdi, dřevěné podlahy bez koberců, k sezení jen ta jediná pohovka a dvě skládací kovové židle potažené koženkou, čtyřicetipalcová plazmová televize postavená na tvárnících, pod kterými se proplétalo klubko šňůr, chatrně vyhlížející rotoped u chodbičky vedoucí k ložnici.

Spodní polovinu nejlepšího výhledu – francouzských dveří obrácených směrem k prázdnému kotvišti – clonil křivý překližkový stůl, na kterém stál laptop, nabíječka k mobilu a laserová tiskárna. Po podlaze se k němu plazily další šňůry. Dobrou třetinu místa na podlaze zabíraly štosy papírů.

Bylo to tu cítit mořem, zatuchlým jídlem a netečností.

Mlčky jsme přihlíželi, jak Richard Corey sedí na jediném kusu čalouněného nábytku a tiše pláče.

Konečně zamumlal „promiňte“ a vzhlédl. S posmrkáváním přešel do kuchyně, přehraboval se v zásuvkách, až našel ubrousek, a vrátil se k nám. Otíral si ubrouskem obličej. Poklepával o sebe kolena. Popotahoval se za bradku. „Co se sakra stalo?“

„Moc mě to mrzí, ale paní Coreyovou někdo zastřelil na parkovišti v budově jejího advokáta,“ odpověděl Milo.

„Ve Fellingengerově budově? To je v Century City. Bylo to loupežné přepadení? Ukradli jí jaguára?“

„Podle všeho ne.“

„Tak co teda?“ zeptal se Corey. „To nedává smysl!“

„Právě proto jsme tady. Abychom se v tom nějaký smysl pokusili najít.“

Corey mlčky nehybně seděl. Posadili jsme se na skládací židle.

„Fellinger,“ zopakoval nakonec. „Řekla mi, že za ním jde. Když jsme spolu dneska mluvili.“

„Kdy přesně to bylo, pane Corey?“

„Ráno, tak v osm. Potřebovali jsme vyřešit obchodní záležitosti – vedeme firmu a náklad se nám zdržel v Thajsku. Když se mnou po telefonu mluvila, zmínila se, že míří za Fellingerem. Ale zdůraznila mi, že rozvodu se to netýká.“

„Prozradila vám, kvůli čemu za panem Fellingierem jde?“

„Aby rozdělila svoje šperky mezi dcery. Řekl jsem jí, že je to morbidní, že je přece mladá a zdravá.“

Richard Corey nasál vzduch. „Co jsem sakra mohl vědět... Panebože.“ Vzlykl, ale ovládl se. „Tak co se hergot přesně stalo?“ Do tváře se mu vkradla panika. „Ne, to ne, budu to muset říct holkám.“

„Pane Corey, mohl byste –“

„Jak to mám udělat? Poradte mi jako experti. Jak má člověk oznámit vlastním dětem takovou novinu?“

„Až si trochu popovídáme, tak vám s tím pomůžeme.“ Milo zalétl pohledem ke mně. *Převzmi štafetu, pokud souhlasíš.*

Richard Corey se vsedě pohupoval. „To je otrěsné.“

„Takže paní Coreyová vám ráno řekla, že má schůzku s panem Fellingierem,“ navázal jsem.

Přikývnutí.

„A nechtěla, abyste si myslel –“

„Rozvedli jsme se před třemi roky, ale párkrát jsme potom ještě něco řešili. Nechtěla, abych si myslel, že jde zase o tohle.“

„Působí to dojmem, že jste po rozvodu zůstali přáteli.“

„Přáteli?“ zopakoval Corey. „Pokud jde o mě, tak jsme se

rozešli jenom právně, ale ne duchovně... Panebože, potřebuju se něčeho napít.“

Odběhl do kuchyně, vytáhl ze skřínky zpola plnou láhev ginu Bombay Sapphire, nalil si do sklenice pořádnou dávku a polovinu do sebe hodil hned u kuchyňského pultu. Zase sklenici dolil, tentokrát až po okraj, a svezl se zpátky na pohovku. Pití mu vyšpláchno na koleno. Přejel přes mokrý flek prstem a olízl si ho.

„Takže vy a paní Coreyová –,“ spustil Milo.

„Nikdy se neoznačovala za paní. Ursula si potrpěla na nezávislost. Je chytrá, šikovná a taky báječná máma... Co mám sakra říct holkám?“

„Nikdy to není snadné, ale jestli chcete, tak vám pomůžeme.“

„Chci,“ řekl Corey, shrbil se a schoval tvář do dlaní. „Vůbec si nevím rady.“

„Brzo na to dojde, pane Corey, ale napřed vám musím položit pár otázek.“

Corey vzhlédl. „Jo, jasně, chápu, máte to v popisu práce. Fajn. Co vás zajímá?“

„Rozvedl jste se se svojí ženou už před třemi lety, ale pořád jste s ní cítil duchovní spřízněnost.“

„Myslel jsem to metaforicky. Mluvím přímo odtud.“ Poklepal si na logo s hráčem póla na levé straně hrudi. „Pojilo nás zvláštní pouto. Hned od našeho prvního setkání. Nikdy jsem Ursulu nepřestal milovat a myslím, že ani ona nepřestala milovat mě.“

„Kde jste se potkali?“

„Před čtyřicetiletými lety na podnikatelském semináři ve Scottsdale. Parta týpků z Wall Street tam rozdávala rady, jak zbohatnout. Byly to kecy, to nám s Ursulou došlo hned zkra-

je, a sblížila nás společná skepse. A když jsme se o sobě navzájem dozvěděli, jaké máme zázemí a co umíme, rozhodli jsme se, že zkusíme podnikat na vlastní pěst. To ostatní přišlo později.“

„To osobní,“ dodal jsem.

Corey přitakal. „Na Buffetta nemáme, ale vybudovali jsme skvělý podnik. A ano, na to osobní došlo brzo. Asi tak po půlroce.“

Zadíval se na moře.

„Jaké jste měli zázemí?“ zeptal se Milo.

„Já pracoval ve velkoobchodě s oděvy. Vystudoval jsem účetnictví.“ Ramena mu poklesla. „Dělal jsem obyčejnou účetní nádeničinu ve velkých podnicích, ale všechny byly ziskové. Ursula vystudovala Londýnskou školu ekonomie. Je Angličanka, žila všude možné po světě, hlavně v Asii – její otec byl vojenský atašé a posílali ho na různá místa. Když jsme se potkali, neměla žádné zkušenosti s vedením podniku, ale byla hrozně tvůrčí a vyznala se v asijském trhu tady ve Státech. Vytvořili jsme skvělý tým.“

„Čím se zabýváte?“

Corey zkrivil tvář. „Nevím, jak to bez Ursuly půjde... Co si počneme?“

Milo vyčkával.

„Na co jste se mě ptal?“ zeptal se Corey.

„Na vaše podnikání...“

„Dovážíme spotřební zboží, většinou z Vietnamu a Thajska. Ursula všechno osobně vybírá. Já v Asii nikdy nebyl, Ursula tam byla snad padesátkrát, šedesátkrát, vyzná se tam, má nos na výhodné koupě. Potom prodáváme zboží maloobchodníkům... Kdo to sakra mohl mojí holčičce udělat?“

Obrátil do sebe zbytek ginu a začal se zvedat.

Milo mu zastoupil cestu. „Jestli dovolíte, radši bychom si s vámi popovídali bez dalšího přísunu alkoholu do vašeho krevního oběhu.“

Corey se na něj podíval jako spráskaný pes. „Neopiju se.“
„Věřím vám, ale –“

„No dobře. Děláte svoji práci. Nezávidím vám ji.“ Corey se zase posadil. „Co ještě chcete vědět?“

„Neurazte se, pane Corey, ale zeptat se vás musím. Kde jste byl dneska mezi devátou ráno a polednem?“

„Tady, vyřizoval jsem papírování.“

„Viděl vás někdo?“

„Jestli mě někdo... To si snad děláte legraci. Teda asi neděláte. Jasně, chápu, koukám se v televizi na detektivky. Manžel je vždycky první podezřelý, já vím, neberu si to osobně. Bohužel žádné alibi nemám. Kdybych se chystal spáchat trestný čin, tak bych si ho opatřil, nemyslíte? Když jsem se ráno vzbudil, tak mě ani nenapadlo, že bych si měl zařizovat

Vážení čtenáři,

právě jste si přečetli přesně deset tisíc slov, jež jsme vám na základě svolení autora mohli nabídnout jako bezplatnou ukázkou. Pokud chcete číst dál, stačí maličko: koupit si tuto knihu u vašeho oblíbeného prodejce elektronických knih. Přejeme příjemný čtenářský zážitek!